

Tanja Säisä

LIAN NUORIA NAISIKSII

Liian Nuoria Naisiksi

Tanja Säisä

LIIAN NUORIA NAISIKSII

Psykologinen jännitys

© 2024 Tanja Säisä

Kannen suunnittelu: Laura Aro ja Tanja Säisä

Sisuksen taitto: Tanja Säisä

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8577-5.

OMISTETTU JÄNNITYKSEN YSTÄVILLE.

Kantakaa toistenne kuormaa

-Raamattu

PROLOGI

Vankilan käytävän arkkitehtuuri ei ollut verrattavissa sentimentaalisen romanttiseen residenssin aulaan, betoniseinät lattioineen näyttivät yhä karummalta tyrmältä. Katri Ura oli aiemmin jo tottunut näkyyn, joka oli nyt vaikuttanut bisaarille tuoreen muistinmenetyksen myötä. Paikat olivat kuin menneisyyden pieksämät rauniot. Sairauslomaltaan palannut toimittaja käveli käytävää ylöspäin, eikä hänen askeleensa olleet tuntuneet kevyimmästä päästä niin kuin ennen. Hänen oli pinnisteltävä niillä voimilla, joita hänellä oli ollut jäljellä kohtalokkaan päivän jälkimainingeissa. Hän oli yrittänyt sietää kohtalonsa mukana pölyttymään jääneitä luurankoja. Hoitajan lempeä hymy siinsi yhä Katrin mielessä, se oli painautunut syvälle muistoihin. Hän ei kuitenkaan toivonut tapaavansa lääkärikuntaa enää pitkiin aikoihin. Katri pyyhkäisi kerran vaalean kiehkuran pois silmiltään. Ulkokuoren muuttaminen oli käynyt yhdestä keinosta, jolla pelastautua vaaralliselta henkilöltä, joka oli lavastanut itsestään melkein fakiirin kaltaisen hahmon. Jota hän ei todella ollut ollut, vaan silkka rikollinen, mutta jonka henkilöllisyys oli ollut mysteerin alla. Katrin vartaloa särki yhtä kipeästi kuin tapaturman jälkeisinä viikkoina, lisäksi kipulääkkeet väsyttivät häntä näännöksiin. Itse asiassa hän

oli ollut poikki edellispäivien aiheuttamasta stressistä. Hänen oli ollut hankala hahmottaa, kuka häntä oli onnistunut satuttamaan niin radikaalisti, että muisti ei ollut enää toiminut. Tilanteen vuoksi viimeaikaiset muistikuvat antoivat falskin kuvan, vaikka ne olisivat voineet olla totta. Silti muistoja oli ollut haastavaa ottaa vakavasti, hänhän omasi vilkkaan mielikuvituksen, Katri aprikoi. Samalla hän haparoi jo katseellaan oikeaa ovea, narisevat rautaovet antoivat symbolin menetetystä vapaudesta. Absurdit seinämaalaukset kirkuivat homotteluineen vuosia vanhojen päiväysten tuhartamina, joista ei olisi muuta merkitystä, kuin muisto haastateltavan vangin ahdistuksesta. Perheetön, itsenäinen Katri ei ollut pelännyt miestä edes maineensa vuoksi. Olihan Ura kasvanut suurperheen keskellä. Hän oli pysynyt vuodet yhtä itsevarmana. Nykyisin hän oli alkanut suhtautumaan skeptisesti kyvystään selvitä enää tärkeimmistä tehtävistään.

»» hän oli syntynyt haastattelemaan intohimoisesti laidasta laitaan vankeja, mutta makaaberi pahoinpitelytapaus oli sekoittanut kohtalon korttipakkaa. Hän oli vahvuudestaan huolimatta menettämässä resilienssikykynsä. »» Kätlin Vaellus lausui kollegalleen. »» hyvää huomenta, Katri

toivotti hymyilemällä väkinäisesti. Hänen olisi ollut helpompi jatkaa matkaansa kiinnittämättä huomiota ympäristöönsä. Toimittaja siirtyi pitkin ensimmäistä käytävää rakennuksen eteisaulan läpi. Hän ohitti ensimmäisen vastaantulevan vartijan poikkeuksellisen lempeästi. Katrilta oli ollut turha enää odottaa ylimalkaista katsetta, hän oli ollut inhimillisempi nainen kokemansa väkivallan jälkeen. Mennythän oli tehnyt brutaalin tehtävänsä. Häntä olisi ollut ennen vaikea lähestyä ulospäin torjuvan katseen kohdatessa katseet. Katri käänsi haparoivan silmäyksen tussilla sotketuista seinistä vasempaan, samalta puolelta hän oli päässyt haastattelupaikalle. Nainen oli noussut viimeisen oven luokse. Toimittajan korkojen kapse loittoni käytävältä vangin huoneen ovelle, jonka tänään kolmekymmentäviisi vuotta täyttävä vartija Kätlin oli avannut rivakkaasti. Hän seurasi poikkeuksellisen hiljaisena kun toimittaja astui sisään makaaberin tunnelman ympäröimänä. Eva Toivoa vaivasi yhä aamuinen välikohtaus vangin tiimoilla, josta tämä ei ollut voinut avautua Katrille enempää. Hänen oli vedottava sitovaan vaitiolovelvollisuuteensa, mutta saattoi

ympäripyöreästi kuitenkin vihjata virolaisella aksentillaan vaikeasta iltapäivästä. Katri huomioi eleen tajuten sen olevan syy Evan vaiteliaisuuteen. Sitten hän astui itsevarman askeleen taaksepäin. Ovi suljettiin. Ura aisti yhä makaaberin tunnelman, kun vaisu Eva työpuhelin kädessään oli jäänyt raskaan sellin oven taakse. Hän jäi osastolle toisen virolaisen vartijan Kätlinin kanssa kaksin.

Katri oli nauttinut vankilan kahviosta tilaamansa moccalatteen kuorrutusta, joka maistui parhaalle juuri tilattuna. Sitten hän noukki lusikalla pohjalle viimeiseksi jääneen cremevaahdon osan ja pudotti kartonkisen kertakäyttömukin roskakoriin. Hän pyyhkäisi pienen pisaran valunutta kevytkermaa pannesamettisen, pennakottan väriseltä jakun hihasta. Sitten hän loi katseen makaavan vangin vartalolle. Toinen käsi roikkui rentona laidan yli kohti kivilattiaa. Katri nosti hitaasti hapuilevan katseensa tämän luiseville kasvoille, silmät olivat olleet yhä suljettuina kuin sinetit. Hänellä näytti olevan poikkeuksellisen pitkät silmäripset. Katria järkytti terä, pelkkä sen ulkonäkö pilkisti epäilyttävän uhkaavana tyynyn reunan alta. Sitten hän oli kävellyt sivuun ikään kuin

tarkastaen heräisikö vanki numerolla 45, jos Katri yrittäisi saada aseensa itselleen viekkaammin. Hänenhän olisi täytynyt olla varmempi vangin henkilöllisyydestä, sen verran hän oli nyt moittinut itseään. Mies ei taatusti ollut ollut henkilöllisyydeltään Puhuri, jonka oli puhuttu olevan inarilainen, perheetön suutari. Vangin 45 oli toimittajalle kerrottu olevan vankilan turvallisimpia vankeja. Tilanne ei ollut täsmännyt väitteeseen. Miehen oli esitetty olevan lapsenomainen ja journalistiystävällinen, mutta nyt hänestä sai lievästi affektiivisen kuvan. Vaikka mies oli ollut hieman selin, hänen aikomuksistaan ei voinut olla varma. Katri ei hetkellä luottanut vankiin. Miehen sellin täytti raskas tunnelma, vangin raskaan hengityksen lisäksi. Katri oli pysynyt aloillaan. Miehen oli väitetty asiakirjojen mukaan liittyvän pelkkään muutaman tuhannen markan sakkorangaistukseen, mutta Katri oli saanut aivan eri käsityksen. Hänelle ei ollut ilmennyt relevanttia syytä, etteikö vankia 45 olisi tarvinnut varoa tarkemmin. Habituksen rakentama vaikutus olisi saattanut johtaa pahasti harhaan, jonka vuoksi Katrin oli uskallettava toimia ujostelematta, hän pohti. Hän piteli terää käsissään

puuvillahansikkain. Hän saattoi hämmästellä vangin aikomuksia. Ei mies kuitenkaan vaikuttanut liian barbaarimaiselta. Katri yritti arvioida tilannetta mahdollisimman täsmällisesti. Olisiko vangilla ollut sittenkin aikomuksenaan satuttaa häntä harmaan haalarinsa sisästä. Olisiko Katrin pitänyt alkaa säälimään miestä syyttä suotta, hän aprikoi. Katrin olisi pitänyt ilmiantaa vanki 45. Säännöt olivat säännöt, syystä. Nyt Ura ei ollut toiminut oikein. Hän vaikenä tyystin, ehkä silkastaan pelkonsa vuoksi. Mikä kumma häneen oli mennyt, ei hän ollut oma itsensä. Viimekesäinen tragedia oli traumatisoinut toimittajan. Ei hän ollut ollut tänään kyvyiltään priimaa tavaraa, ei niin kuin ennen kun hän oli puuttunut kohtaamaansa pahaan, hän pohti.

Vanki oli ollut umpiväsynyt. Hän hädin tuskin kuuli hetkeen edes porakoneen tärisevää meteliä, sitten melu tunkeutui unen läpi herättäen vangin melkein heti. Samalla toimittaja työnsi veitsen terä edellä tyhjän puoleiseen salkkuun. Sitten hän oli salannut tekonsa edeten siinä laskelmoivan varovaisesti, kunnes häntä oli alkanut yllättäen kaduttamaan. Hänellä ei sittenkään ollut minkään

valtakunnan halua saada vankia heräämään kesken unien, Katri aprikoi. Hän ennemmin palautti veitsen takaisin sängynpäädyn viereiselle pöydälle, jossa oli ollut herätyskello ja tyhjä muistio. Hän ei ollut valmis ottamaan enää vastaan vihaa, josta seuraukset olisivat käyneet ehkä peruuttamattomiksi. Fyysiset edesottamukset olisivat saaneet käydä viimeisiksi luurangoiksi toimittajan kaappiin. Hänen oli ollut aikomuksenaan haastatella vankia hedelmällisemmin. Toimittaja katui hetkeä, hänen olisi pitänyt tulla aiemmin. Katrin oli ollut turha voivotella epäonneaan liian myöhään, hän aprikoi. Hänen oli ollut tarkoitus poistua paikalta, sitten nainen siirtyi ovelle. Katrin hecho tuoksu oli yhä viipynyt vangin sieraimissa, esanssit viipyivät aaltomaisina ilmassa, ennen kuin ne haihtuivat kokonaan. Sitten toimittaja oli poistunut ulos käytävään, juuri ennen vangin herättyä. Katri ei ollut halunnut häiritä unista vankia enempää, vaan poistui käytävään. Paikalla Kätlin oli hämmästellyt Katrin käytöstä.

»» sellissä nukutaan. Olen sekoittanut henkilöllisyydet. »
Katri hihkaisi ohimennen. Vartijan kasvoille levisi terävä

virnistys. Hän ei ollut uskoa, että jo vuosia työskennellyt toimittaja ei muka ollut ollut tietoinen vangin 45 henkilöllisyydestä. Olihan Katria informoitu jo ajoissa. Vangin persoona oli ehkä maailman vaikein, mutta hänen ei oltu uskottu satuttavan toimittajaa. Vain tussin tahrinat seinät jäivät vangin seuraksi huoneeseen, josta ei vain oltu noin vain lähdetty pois, eikä sinne voinut kutsua ketään. Hävyttömyydet huomiotekstein räikistelivät ikääntyvässä graniittilouhiseinässä. Tussituherrukset sanoittivat tyhjän tunteen, kun varaa ei ollut vapauteen. Niitä ajatuksia hän oli laskenut pikkupojasta saakka, silloin hän oli huomannut olevansa poikkeava mieleltään. Olihan jäljellä iltoja, joita hän vietti kirjoitellen ja katsellen vinoon tuherreltuja aakkosia siihen asti, kunnes pistelevä tunne pakotti sulkemaan silmät. Sitten aamuinen vierastunti oli kulunut aivan liian nopeasti. Tuokio oli jättänyt ikävän tunteen, joka muistutti vapaudesta taukoamatta. Naisen sensuelli aromi oli kotvan kuluttua herättänyt kaipuun ulkomaailmaan niin kuin seuraavina aamuina, kun vanki oli herännyt neljältä aamulla kyhäämään kohtalonsa tulevaisuutta auvoisammaksi. Hän oli huomannut seuraavan

suunnitelman olevan ainoa tapa pysyä järjissään. Hän keplotteli häämöittävänsä tiensä uuteen vapauteen. Dominoivat vankeuden kahleet kun olivat herättäneet vangin sietokyvyssä antipatioiden tunteita, hänhän oli silkastaan inhonnut vankeutta. Sitten vanki oli suunnitellut seuraavat päivät paremmin kuin aiemmin, hän oli jäänyt odottamaan vuorokausien rauhallisempia tunteja. Hän oli suunnitellut käytettävissä olevalla materiaalilla kieroimmat temput.

Vanki 45 oli sattumalta kadottanut veitsen, joka oli ollut osa hänen identiteettiään. Hän epäili vartijaa, mutta ei hetkeen Katria.

»» mitä teen...» ontto ääni lausui. Sitten hän löysi omaisuutensa pudonneena lattialta, mutta työnsi sen vielä pehmeän mytyn alle. Mies oli ollut varma, että oli piilottanut stiletin mahdollisimman hyvin, se ei olisi voinut pudota piilosta. Sitten hän haistoi yhä hechon tuoksun. Imelän tuoksuinen pelmahdus ei ollut haihtunut vielä kokonaan. Muutamassa hetkessä hän oli kerännyt kokoon ajatuksen, ettei olisi jäänyt enää vankeuden tuomaan pitkäveteisyyteen.

Liian Nuoria Naisiksi on jännityskertomus rikostoimittaja Katri Urasta. Juoni keskittyy dilemmaan, jossa tutkitaan ja selvitetään teinityttöjen katoamista ja heidän suhdettaan aikuisiin miehiin. Ura kärsii OCD- häiriöstä. Hän on palannut töihin sairauslomalta, jonne joutui aiemmin kun hänet pahoinpideltiin. Lisäksi poliisi työskentelee tutkien edellämäinittuja mysteereitä.

Luvassa on psykologisen hyytäviä hetkiä!

BoD

